

PERCY JACKSON EVRENİNDEN

ÖLÜLER MAHKEMESİ

BİR NICO DI ANGELO MACERASI

DE
X

RICK RIORDAN VE MARK OSHIRO

DEX TARAFINDAN YAYIMLANAN DİĞER KİTABI

Güneş ve Yıldız

ÖLÜLER MAHKEMESİ

Bir Nico Di Angelo Macerası

Orijinal adı: The Court of The Dead

© 2025, Rick Riordan

Yazan: Rick Riordan ve Mark Oshiro

Çeviren: Berna Ece Gündüz

Yayına hazırlayan: Senem Kale

Türkçe yayın hakları: © 2025 Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.

Bu eserin bütün hakları saklıdır. Yayınevinden yazılı izin alınmadan kısmen veya tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

Bu kitabın Türkçe yayın hakları The Nancy Gallt LCC ve Akcalı Telif Hakları Ajansı aracılığıyla satın alınmıştır.

1. baskı / Ekim 2025 / ISBN 978-625-5572-21-9

Sertifika no: 44919

Kapak uygulama: Gökçen Yanlı

Sayfa uygulama: Taylan Polat

Baskı: Yıkılmazlar Basın Yayın Prom. ve Kağıt San. Tic. Ltd. Şti.

15 Temmuz Mah. Gülbahar Cad. No: 62/B Güneşli - Bağcılar - İSTANBUL

Tel: (212) 515 49 47

Sertifika no: 45464

Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.

19 Mayıs Cad. Golden Plaza No. 3, Kat 10, 34360 Şişli - İSTANBUL

Tel. (212) 373 77 00 / Faks (212) 355 83 16

www.dogankitap.com.tr / editor@dogankitap.com.tr / satis@dogankitap.com.tr

PERCY JACKSON EVRENİNDEN

ÖLÜLER MAHKEMESİ

BİR NICO DI ANGELO MACERASI

RICK RIORDAN VE MARK OSHIRO

Çeviren: Berna Ece Gündüz

İkinci bir şans, yeni bir başlangıç ve farklı bir seçim yapmak isteyen herkese... Bu hikâye sizin için.

BÖLÜM 1

“Nefes al, Nico.”

Nico, tuhaf bir şekilde tarçınlı çörek gibi kokan Dionisos’un karşısında oturuyordu. Hades’in oğlu, bu kokunun dikkatini dağıtmasına izin vermemeye çalıştı. Derin bir nefes aldı; Long Island Körfezi’nden gelen buz gibi havayı öyle derin içine çekti ki göğsü patlayacak sandı. Ardından yavaşça nefesini verdi ve gözlerini açtı.

Bay D’nin bukleleri esintide dalgalanıyordu. Nico ile birlikte Havai Fişek Plajı’ndaki yoga matlarının üzerinde oturuyorlardı ve güneş batmak üzereydi. Soğuk hava Nico’yu pek rahatsız etmiyordu, siyah bomber ceketi onu sıcak tutmaya yetiyordu. Ama Bay D üzerindeki parlak pembe parka, aynı renk ponponlu bere ve kalın kayak eldivenleriyle adeta bir kış panayırından fırlamış gibiydi. Nico bunun gereğinden fazla olduğunu düşünüyordu. Tanrılar soğuğu hisseder miydi ki? Gerçi Dionisos’un her fırsatta mümkün olan en saçma ve göz alıcı kıyafetleri giymekten büyük zevk aldığı da biliyordu.

Nico’nun asıl rahatsızlığı bambaşkaydı: Kamp müdürüyle yaptığı bu seanslar inanılmaz *tuhaftı*. Nico ve erkek arkadaşı Will, yaklaşık üç ay önce Tartarus’tan döndükten sonra Bay D, Melez Kampı’nda, “siz ölümlülerin *terapi* dediğine benzer bir şeylere” girmeye ilgisi olduğunu söylemişti. Nico bu fikri beğenmişti çünkü

biliyordu ki melezler kampa ilk geldiklerinde hayatlarının yeni gerçeğiyle yüzleşirken sıkça yardıma ihtiyaç duyuyorlardı. Bunun nasıl bir şey olduğunu gayet iyi hatırlıyordu.

Ancak “terapi”yi hiç de böyle hayal etmemişti. Nefes egzersizleri ona tamamen anlamsız geliyordu. Bay D, Nico’ya duyguları için bir günlük tutmasını da söylemişti ama Nico bunu pek de uzun süre sürdürememişti. Tanrı, Nico’ya sık sık “anı yaşamasını” öğütlerdi, bu da pek bir anlam ifade etmiyordu. Nico bir zaman yolcusu değildi ki, sadece gölge yolculuğu yapabiliyordu.

Yine de Nico elinden gelenin en iyisini yapmaya çalışıyordu. Gözlerini Bay D’nin göz alıcı pembe kıyafetine dikmişti; kaldı ki üstündekiler herhangi birisinin dikkatini çekmeye fazlasıyla yeterdi. Derken yakındaki kum tepeciğinden gelen bir hışırtı duydu ve başını sola çevirdi.

En yakındaki kum tepeciğinin üstünde, uzun otların arkasından pofuduk, siyah bir yaratık ordusu ona bakıyordu. Çokotoplar.

Nico, kakodemonların sessiz olmaya çalıştığını anlayabiliyordu ancak hepsi de kendisinin iç mücadelelerinin ve travmalarının kişileştirilmiş hali olduklarından, pek de “gizli” kalmayı beceremiyorlardı. Ayrıca ondan ayrı kalmaktan da nefret ediyorlardı.

Bay D hâlâ nefes egzersizi yapıyordu. Gözleri kapalıydı. Belki de onları fark etmezdi...

Dionisos boğazını temizledi. “Nico” dedi, “burada ne işleri var?”

Hah işte, yakalanmışlardı.

“İsterseniz kulübelerin etrafında dolaşıp yeni kampçılara rastgele travmalar yaşatabilirler, ne dersiniz?” diye sordu Nico.

Bay D kaşlarını çatı. “Hımm. Sanırım hayır. Hâlâ senin şu Kaos Topçukları’nın varlığına alışmaya çalışıyorum.”

Nico, kakodemonlara eliyle yaklaşımlarını işaret etti. Onlar da bir Rorschach testinden fırlamış mürekkep lekeleri gibi kum tepesinden yuvarlanıp seke seke indiler ve “Oley! Oley! Oley!” diye neşeli sesler çıkararak Nico’nun etrafını sardılar.

Doğrusunu isterseniz Nico ve Will de onların varlığına alışmaya çalışıyorlardı. Birkaç ay evvel Korku, yalnızca bileğine do-

kunarak Will'e panik atak geçirtmişti. Hiddet ise doğa ruhlarının yaşadığı bir korudan geçerken normalde gayet sakin olan iki dut ağacının yumruk yumruğa kavga etmesine neden olmuştu.

Çokotoplar, Nico'nun bedeninin dışında var olmaya iyice alıştıkça, karşılaştıkları kişilerde bazı duyguları tetiklemeye başlamışlardı. Bay D bunun, çevrelerini keşfetmeye devam eden kakodemonların diğer canlılarla bağ kurma biçimi olabileceğini düşünüyordu. "Belki de bu löpçüklerin iletişim şekli budur" demişti.

Löpçükler mi? Boynuzları vardı bazılarının! Ya da bacakları! Ya da parlayan gözleri! Ne cüretle löpçük derdi onlara!

Gerçi Hüzün, Nico'nun ayakkabısından dizine doğru yuvarlanırken *harbiden* bir löpçük gibi gözükiyordu. Nico onun sırtını okşayınca, yaratığın ne kadar yumuşak olduğunu fark edip şaşırdı: Sanki dumandan yapılmış bir yastık gibiydi. Ama hemen ardından tanıdık bir duygu dalgası vurdu: Kız kardeşi Bianca'nın yitip gidişi ve annesinin karanlıkta yok oluşu ile ilgili tüm anıları, ani ve keskin bir hüznle üzerini kapladı.

Nico hızla elini çekti ve görüntüler anında kayboldu.

Bay D üst üste attığı bacaklarını çözdü. "Sanırım bugünlük yeter. Artık dikkatini veremiyorsun" dedi ve yoga matını toplamaya başladı. "Gelecek seanslarımızda Çokotoplar yasak, haberin olsun."

"Pekâlâ." Nico ayağa kalkarken kucağından yarım düzine kakodemon döküldü. "Belki de onları gezici bir sirkte sahneye çıkmaları için eğitirim."

"Gerçek anlamda gezici bir sirk gördün mü Nico? Tam senlik."

Yarı tanrı gözlerini devirdi. "Lütfen. Benimle başa çıkamazlardı bile."

İkili kampa doğru yürümeye başladıklarında Çokotoplar da neseli sesler çıkararak peşlerinden zıplayarak geliyorlardı.

Kum tepelerini aşarken Bay D boğazını temizledi. "Nico, bu derslerin senin için zorlayıcı olduğunu biliyorum. Hareketsiz kalmaya alışkın değilsin."

"Hareketsiz kalmak fazla abartılıyor."

"Pofff. Bir de *benim* burada nasıl tutsak hissettiğimi düşün sen."

Tanrı, önlerinde uzanan vadiyi işaret etti.

Melez Kampı, her defasında Nico'nun nefesini kesmeyi başarıyordu. Şu anda, kışın en çetin zamanlarında bile tarlalar yemyeşildi. Mermerden yapılmış Yunan mimari örnekleri (yemekhane, amfiteyatro, arena) günbatımında bembeyaz parıldıyordu. Ormanın derinliklerinde, kampçı kulübeleri büyükçe bir açıklığa yerleştirilmiş ve ortada yanan kamp ateşinin etrafında simetrik bir şekilde dizilmişti. Bir tanrı olarak bir yere hapsedilecekseniz ve bu da Zeus'un emirlerine karşı geldiğiniz için verilen yüz yıllık bir kamu hizmeti cezası olacaksa, açıkçası Melez Kampı yöneticiliği kulağa hiç de fena bir iş gibi gelmiyordu. Ama Nico, Dionisos'a bunu söylemenin pek de akıllıca olmayacağını biliyordu.

Tanrı, kayak montunun üzerindeki tek bir kum tanesini eliyle silkeledi.

"Demek istediğim şu ki" diye devam etti, "bence ilerleme kaydediyorsun. Diğer kampçılara stres, travmatik anılar ve korku ile nasıl başa çıkılacağını öğretmeye başlamadan önce senin yeterince hazırlıklı olmanı istiyorum. Sana gösterdiğim her egzersizin bir amacı var, güven bana."

"Biliyorum." Nico'nun omuzları düştü. "Bunların hepsi benim için... çok *yeni*. Nefes almayı, hareketsiz durmayı öğrenmek falan yani. Aylardır bir görev ya da savaş olmadı bile."

"Sabırsızlandığınızı biliyorum Nico. Ama geçen sonbahar, Will ile yaşadığınız şeylerden sonra biraz ara vermeyi hak ettin." Bay D bir süreliliğine sessizleşti, sonra ekledi, "Yavaşlamakta hiçbir problem yok."

Nico bundan pek emin değildi. Hayat onun için en son "yavaşladığı" zaman, Lotus Otelinde sıkışmış ve yirminci yüzyılın büyük bir çoğunluğunu kaçırmıştı.

Bay D ile birlikte kano gölünün batısındaki patikadan yürüyüp kulübelerin yanından geçtiler.

Hemen ardından, vızıldayan bir ok ve onun saman balyasına saplanma sesi duyuldu. Will Solace, kampın orman perilerinden biri olan Ardiç ile birlikte durmuş, az önce fırlattığı oka bakıyordu.

Apollon'un oğlu ile nimfa oldukça iyi bir ikiliydiler. Ardiç, ufak tefek, narin görünümlüydü: Çıplak ayakları, yeşil tüllü elbisesi ve

uzun kehribar rengindeki saçlarıyla en ufak rüzgârda uçacakmış gibi gözükse de kendini oldukça özgüvenli yansıtıyordu. Zaten belliydi ki okçuluk derslerini veren de oydu.

Will ise daha uzun boyluydu, vücudu bir sörfçününki gibiydi. Solmuş bir kot pantolon ve dağınık sarı saçlarıyla harika bir kontrast oluşturan mavi renkte bir kapüşonlu giyiyordu. Sağ elinde tuttuğu yay ile hedef tahtasına kızgın bir şekilde bakıyordu, atışından memnun olmadığı çok belliydi.

İkisini beraber gören Nico, anlamsız bir kıskançlıkla doldu. *Hop, o benim inanılmaz derecede yakışıklı erkek arkadaşım! Geri bas!* Ardından Will onu fark etti ve yüzüne yansıyan o kocaman gülümsemesiyle birlikte Nico'nun hissettiği tüm tedirginlikler yerini safi mutluluğa bıraktı.

"Nico!" diye seslendi Will.

Tanrılar aşkına, diye düşündü Nico. Hâlâ dünya üzerinde onu gördüğüne bu denli sevinen birisinin var olmasına inanamıyordu. Nasıl bu kadar şanslı olabilmişti acaba?

"Bu sefer hedefi tutturacağım" dedi Will. "İzle!"

Will bir ok daha yerleştirdiği yayını gerdi.

"İşte böyle" dedi Ardıç omzunun hemen arkasından. "Hedefini zihninde canlandır."

Will yayı serbest bıraktı. Ok havada süzüldü ve hedef tahtasının en dış halkasına saplandı.

"Zaten ben de böyle olmasını hayal etmiştim" dedi hemen. "Tam olarak öyle olsun istemişim."

"Geçen haftaya göre daha iyi" dedi Nico ve erkek arkadaşının yanağına bir öpücük kondurdu. "O sıralar tahtaya bile isabet etti-remiyordun."

Will kızardı. "Biliyorum. Okçuluk becerilerimin gelişmesinin bu kadar uzun sürmesine inanamıyorum. Umarım babam bu yüzden benden çok utanmıyordur."

"Seni desteklediğinden eminim" dedi Ardıç. "Yakında tam on ikiden vuracaksın! Ya da... şimdi değilse bile nihayet olacak."

Will homurdandı. "Pek de rahatlatmadın Ardıç."

“Yemek için bizlere katıl Apollon’un oğlu.” Bay D’nin sesi güm-bürdedi. “Varlığın, yeni kampçıların uyum sağlamasına yardımcı olacaktır.”

“Yeni kampçılar mı?” Will, yayını Ardıç’a verdi. “Geçen hafta gelenleri mi diyorsunuz?”

“Maalesef hayır” dedi Dionisos. “Kheiron’a göre bu öğleden sonra üç yarı tanrı daha gelmiş.”

“Üç tane daha mı?” diye sordu Nico. “Şimdiden mi? Daha yaz bile gelmedi.”

“Bunun için Percy Jackson’ı suçlayabilirsin.” Bay D ellerini havaya kaldırdı. “Eğer Olimpos’taki o minik dramatik konuşmasında tüm küçük tanrıların saygıyı ve kendilerine ait kulübeleri hak etmesinden bahsetmeseydi, ben de şu an bu çoluk çocuk akınıyla uğraşmazdım! Hepiniz büyüyüp gitmiş olurdunuz ve ben de Melez Kampı’nı ‘Kafa Dinleme Kampı’na dönüştürürdüm.”

Will sırtıttı. “Bizi seviyorsunuz Bay D ve gidersek çok özlersiniz.”

“Seni özlemem, Solace” diye cevap verdi Bay D. “Asla. Hiç. Bir saniyeliğine bile.”

Will parmağıyla tanrının burnuna hafifçe dokundu. “Bizden nefret ediyormuş gibi yapınca çok tatlı oluyorsunuz.”

Nico, Bay D’nin bir anda alev topuna dönüşüp hepsini kül edeceğini düşünerek yutkundu ama Dionisos yalnızca homurdanmakla yetindi. Garip bir şekilde Will, on iki Olimpos tanrısından birinin burnuna dokunup da yarını görebilecek kadar hayatta kalmayı başarmıştı.

Yemekhaneye olan kısa yolculukları sırasında Bay D, kampa yeni gelen yarı tanrılar hakkında yakınmayı sürdürdü. Son aylarda neredeyse her hafta yeni çocuklar gelip duruyordu Melez Kampı’na. Kheiron da bu yüzden fazlasıyla yoğundu. Nico ve Will ortamdaki en “kıdemli” yarı tanrılar oldukları için oryantasyon görevlerinden bazılarını üstlenmişlerdi. Will şarkılı ve danslı bir hoş geldin etkinliği düzenlemeyi önermişti; Nico ise Will’in bir daha bunun bahsini dahi etmemesini.

Gerçi Nico yardımcı olabildiği için memnundu ama yeni ge-

lenlerin sayısındaki yükseliş onu huzursuzlandırıyordu. Bu durum ona bir örüntünün parçasıymış gibi geliyordu; sanki dünyanın büyümlü iklimi değışmişti de yaklaşan felaketten önce kitlesel göçler tetiklenmişti. Yanılıyor olmayı umuyordu...

Yemekhaneye girince her zamanki kalabalığın bir düzine piknik masasına dağılmış olduğunu gördü Nico. Eskiden kurallara göre sadece kendi kulübenizdekilerle beraber oturabiliyordunuz ama geçen yaz Nico şiddet içermeyen bir direniş hareketi başlatarak bunu değıştirmişti (kısaca Will'le beraber oturmak istemişti). Kheiron ve Bay D'den pek itiraz gelmediğinden fikir hızlıca yayılmıştı ve şimdi herkes istediğı yerde oturabiliyordu. Kimileri kahkahalarla birbirlerine ekmek parçaları atıyordu. Kimileri de tanrı ebeveynlerine adak olarak yanık yiyecekleri ateşe atıyordu. Bay D yavaş yavaş ilerleyip baş masada Kheiron'un yanına geçti. Yanında ise titrek ve biraz endişeli görünen bir satir, şarap tanrısı için hazırlanan soğutulmuş ve kabukları soyulmuş konkord üzümmleri taşıyordu.

Nico, köşedeki bir masada birbirine sokulmuş üç yeni kampçıyı fark etti. Kalbi birden sempatiyle doldu. Acaba *kendisi* de ilk geldiğinde bu kadar gergin gözüküyor muydu, merak etti.

Aşağı bakınca tek gözlü bir denizkestanesine benzeyen bir Çokotop'un (Yalnızlık) minik diken gibi uzuvlarıyla ayakkabı bağcığından sallandığını gördü. Yalnızlık, kakodemonların en ufağıydı ve Nico bunu yüksek sesle dile getirmese de aralarında muhtemelen en sevdiğıydi. Belki de bu duyguyla çok fazla vakit geçirmiş olmasından kaynaklanıyordu.

Eğildi ve yaratık hızla koluna tırmanıverdi. Boynuna yerleşip Nico'nun tüm vücudunu saran boş bir hüzm dalgası yaymaya başladı ama Nico buna aldırış etmedi. Uzun zamandır görmediğı bir dostun ziyareti gibi gelmişti kendisine.

Nico ve Will yeni gelen kampçıların yanına gittiklerinde hepsi birden ayağı kalkıp hazır ol duruşuna geçtiler. Hepsi ortalama on ila on bir yaşlarında gözüküyordu. İçlerinden biri şişme montunun içinde kaybolmuş, oldukça solgun benizli ve ufak bir çocuktı ve kot pantolonu da en az üç beden büyük duruyordu.

İkinci çocuk, açık kahve ten rengine, kıvrıkcık saçlara ve Nico'nun kesinlikle onayladığı türden punkçı bir tarzdaki elbise/ceket/bot kombine sahip bir kızdı. Üçüncüleri ise daha uzun boyu, koyu kahverengi gözleri, koyu kahve bir teni ve kısacık kesilmiş saçları olan bir oğlandı. Aralarındaki en lider duruşlu ya da cesur görünen oydu. Bir adım ileri çıktı ve elini uzattı.

"Selam, ben Oludare!" diye üç sokak öteden duyulabilecek kadar yüksek bir sesle bağırdı. "Kısaca Olu diyebilirsiniz. Siz Bay di Angelo musunuz? Kheiron sizinle konuşmamız gerektiğini söyledi."

Bay di Angelo dendiği an bazı eski kampçılar bakışlarını Nico'ya çevirip kıkırdadı.

"Sadece Nico yeterli" diyerek Olu'nun elini sıktı ama bu hareket çok resmi olmuştu sanki.

"Tanıştığımıza memnun oldum."

"Rahat olun" dedi Will, gülümseyişi öylesine içten ve sıcaktı ki Nico bile hissedebiliyordu. "Buralarda çok resmi takılmayız."

Olu yerinde kıpırdandı. "Tamam, evet. Şey... benim tanrı ebeveynim Hestia!"

Bunu öylesine yüksek sesle söylemişti ki punkçı kız istemsizce irkildi.

"Olu, lütfen" dedi buklelerini çekiştirerek. "Azıcık sakın ya."

"Özür dilerim" diye bağırdı Olu. "Özür dilerim, özür dilerim. Heyecanlanınca sesim yükseliyor da."

Nico hafifçe gülümsedi. "Sorun yok. Ben de bir zamanlar burada yeniydim. Yani... dur, Hestia mı dedin sen?" Will'e baktı. "Hestia'nın çocukları olduğundan bile haberim yoktu. Kampa gelen oldu mu hiç?"

Will gözlerini kırptı. "Ben... Vay be. Hiç sanmıyorum."

Oludare'in omuzları düştü. "Gidecek bir yerim yok demek mi oluyor bu?"

"Tam aksine" dedi Will. "Her yarı tanrı Melez Kampı'nda hoş görüşle karşılanır. Peki arkadaşların kim?"

Kız olan kendisini Ananya olarak tanıttı. Ebeveyni, Astraea adında küçük bir Yunan tanrıçasıydı.

“Annemle daha önceden hiç tanışmamıştım bile” dedi Ananya. “Sonra birden geçen hafta rüyalarım girdi ve ‘Ben senin annenim! Melez Kampı’na git!’ dedi.” Omuzlarını silktilti. “Kheiron, annemin adalet ve masumiyet tanrıçası olduğundan bahsetti. Bence epey havalı.”

“Pek de duydum diyemem” diye itiraf etti Nico. “Ama tanımadığım bir sürü tanrı var zaten.”

“En azından seni sahiplenmiş!” dedi Will. “Bizim aylar ve hatta yıllar boyunca beklememiz gerekirdi, bazı çocuklar hâlâ sahiplenilmedi hatta.” Kocaman kıyafetleri olan solgun çocuğa baktı. “Ya sen?”

“Ben Noah.” Akan burnunu elinin yeniyle sildi. Kırmızı gözlerine bakılırsa ya ağlamıştı ya da ciddi anlamda kötü bir alerjisi vardı. “Benim de pek tanınmayan bir tanrı ebeveynim var. Hermes kim biliyor musunuz?”

Will kıkırdadı. “İsmi tanıdık geldi.”

“Kanka.” Ananya, Noah’ya döndü. “Okulda Yunan mitolojisi okumadınız mı?”

Noah kafasını hayır anlamında salladı. “Çok devamsızlığım vardı.”

“Ayaklarında şu küçük kanatlar olan tanrı” dedi Ananya bilimsel bir açıklama yapıyormuşçasına.

Nico kahkahasını bastırdı. *Pek de tanınmayan şu kanat şeygili tanrı.* “Umarım Olimpos’tan duymuştur bunu.”

“Olimpos ne?” diye sordu Noah.

“Aa, size öğretecek çok şeyimiz var demek” dedi Will. “Ama önce, bir şeyler yediniz mi? Hadi bir şeyler yiyelim!”

Orman perileri kadehlerde buz gibi her-ne-istersen-o türünde içecekleri (alkolsüz tabii) getirirken tabaklarını taze pişmiş ekmek, peynir ve meyveyle doldurdular. Tekrar oturduklarında ise Oludare hemencecik bir milyon soruyu sıralamaya başladı. Bu çocukların yarı tanrı olmakla ilgili sadece yüzeysel bilgilere sahip olduğu gerçeği Nico için gayet açıktı. Melez Kampı’nın ne olduğunu dahi bilmiyorlardı; tabii Bay D’nin bahsettiği şu “zorlayıcı, acı veren eğitim programına sahip” olması haricinde.

“Ben... tam olarak öyle açıklamazdım” dedi Will. “Ama eğitim var, evet. Nasıl savaşılacağını, kendinizi savunmayı, başkalarını korumayı öğrenmeniz gerek.”

“Başkalarını korumayı mı?” diye sordu Oludare. “Neden?”

“Diğer çocuklardan biri canavarlarla savaşmamız gerektiğini söyledi.” Noah, ceketinin içine daha da gömüldü. “Canavarlar gerçek mi?”

“Tabii ki” dedi Ananya. “Tanrılar gerçek de canavarlar neden gerçek olmasın?”

“Ama tanrılar *ciddi* gerçek mi?” diye hemen cevap verdi Noah. “Şu malum Hermes ile hiç tanışmadım. Kurgusal biri olmadığını nereden bileceğim?”

“Umarım Hermes bunların hepsini duyuyordur” diye mırıldandı Nico.

Noah kaşlarını çatı. “Özür dilerim. Sadece... aklım karıştı. Anem burada olmam *gerektiğini* söyledi ama hâlâ nedenini anlamıyorum.”

“Sorun değil.” Will masanın karşısından uzandı ve elini Noah’ının üstüne koydu. “Size yardım edeceğiz.”

“Valla heyecanlandım” dedi Oludare. “Tanrılar ve canavarlar, ha? Varım!”

Noah’ın geri çektiği eli ceketinin kol kısmında kayboldu. “Bu doğaüstü şeyleri nasıl bu kadar çabuk kabullenebiliyorsunuz ya?” Diğer kampçılara içecek servis eden bir orman perisini işaret etti. “Mesela şu şey bir ağaç ruhu mu? Kostüm giyip rol kesmediğinden nasıl eminsiniz?”

“Cidden inanmıyor musun?” dedi Olu.

“Neden inanayım ki?” Noah’nın sesi panikle yükseldi. Tıpkı bir kaplumbağanın kendi kabuğunun içine çekilmesi gibi ceketinin içine sinmişti. “Hayatımda daha önce hiç böylesine sıradışı şeyler görmemiştim!”

Tam da o an, masalarının üstünde bir ışık küresi patlayıverdi; gökkuşağının canlı renkleriyle dönüp etrafa ışık saçıyordu. Yeni gelenler çığlık attı. Noah neredeyse oturduğu yerden düşecekti. Çok

daha deneyimli kampçılar bile dönüp hayretle bakmıştı çünkü yemek masasında olmasını bekledikleri bir şey değildi bu.

Nico bunun ne olduğunu biliyordu: bir İris mesajı. Gerçi şimdiye dek böylesine büyük ve parlak olanını hiç görmemişti.

Parlayan portalın içinden bir ses geldi: "Nico! Orada mısın?"

Nico'nun kalbi tekledi. "Hazel? Sen misin?"

Görüntü biraz daha netleşti: Üvey kız kardeşi Hazel Levesque, mor cübbesi ve Romalı zırhıyla çok görkemli görünüyordu. Koyu renkli saçlar ise altından defne yapraklarıyla örülmüştü. Nico onu gördüğüne çok sevinmişti ama Hazel'in ifadesi bunun bir hal hatır sorma araması olmadığını belli ediyordu.

"Tabii ki benim" dedi Hazel. "Ve başım belada. Yardımına ihtiyacım var."

DOĞAN KİTAP
ÖRNEKTİR

Yarı tanrılar Nico di Angelo ve erkek arkadaşı Will Solace, *Percy Jackson* evreninin dünyaca ünlü muhteşem yazar Rick Riordan ve ödüllü yazar Mark Oshiro'nun birlikte kaleme aldığı bu sürprizlerle dolu macerada Nico di Angelo'nun üvey kız kardeşi Hazel Levesque ile canavarları korumak için güçlerini birleştiriyor.

Tartarus'un derinliklerinden döndükten birkaç ay sonra, Nico di Angelo ve Will Solace, Nico'nun üvey kız kardeşi Hazel'ın Jüpiter Kampı teklifini kabul ederler. Hazel istemeden yol açtıkları bir durumu yönetmek için onların yardımına ihtiyaç duyar: Yarı tanrılar, Yeraltı Dünyası'nın canavarlarına kötü olmak dışında başka seçenekleri olduğunu gösterirler.

Canavarların bazıları sığınmak için Jüpiter Kampı'na yerleşir. Nico ve Will, Hazel'a yardım etmek için kampa geldiklerinde, kendilerini "mitik" olarak adlandıran bu canavarlar tek tek kaybolmaya başlar.

Gizemli ve karanlık bir güç iş başındadır ve planı, tüm canavarları geçmiş suçlarından dolayı cezalandırmaktır. Hazel, bu güçle bir bağı olduğunu öğrendiğinde işler daha da kötüye gitmeye başlayacaktır...

"Sis gözlerden çok zihni etkiler."

Çeviren: Berna Ece Gündüz

